La thu ban dao - 15

Lá Thư Bạn Đạo

La thu ban dao - 15

Times font

Lá thư bạn đạo

Nghệ sĩ Tiến sĩ Bạch Tuyết

Sài gòn, 2001

[15]

Miên man gió trời

-ooOoo-

C ứ vứt ra được đôi ngày là tôi dông tuốt về Trúc Lâm thiền viện, nơi tôi nhắm mắt càng thấy rõ cái chiếc "đơn" tôi ngả lưng sau buổi tọa thiền, thấy nụ cười của huynh đệ an lành trân quý chào nhau, ánh mắt sáng ngoài ánh từ bi nhân hậu của Thầy khi nói pháp, dặn dò, nhắc nhở tôi cái Đạo trong đời, đời trong Đạo, Đạo trong nghệ thuật và nghệ thuật trong Đạo. Thầy giúp cho tôi nhận ra đạo Phật đã ảnh hưởng thế nào, đã giúp ích thế nào trong quá trình sáng tạo nghệ thuật trong con người nghệ sĩ.

Quả thật, thiền định của đạo Phật đã như là một phép lạ giúp tôi an trụ được tâm mình trong an lạc hạnh dù liên tục sống giữa biến thiên giông bão của vũ trụ, của kiếp người, đã trợ duyên cho tôi không ngưng nghỉ, kiên nhẫn học tập, vượt qua những chướng ngại trong sáng tạo nghệ thuật, đem yên vui, đem tiếng hát, tiếng cười dâng tặng người, tặng đời. Giúp tôi bình tĩnh, công bằng mỗi khi đối diện, đối đầu với những bất trắc đời thường đôi lúc tưởng như mình có thể ngã quỵ... Giáo lý của đức Phật để lại cho chúng ta lợi ích không thể nghĩ bàn, và mỗi Phật tử, trùy căn cơ, tùy hành trang, tùy phương tiện của mình mà thọ lãnh để tự mình tìm đến bờ giác. Sáu pháp Ba la mật (bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định và trí tuệ) thật sự đã giúp cho con người hiểu mình, biết mình thật sự dập tắt ảo tưởng của chính mình để tự cứu mình, giúp người.

Công năng của 6 pháp này đối với người làm nghệ thuật càng vô cùng diệu dụng. Người nghệ sĩ qua lời văn của tác giả, diễn tả chính xác, sâu lắng, gởi đến khán giả những điều hay ý đẹp về bản anh hùng ca, về sự chung thủy giữa vợ chồng, ân trọng giữa thầy trò, đồng liêu, bè bạn, về cái đẹp của con người, của môi trường, của vạn vật... Muốn được tin yêu, người nghệ sĩ cần phải biết trau giồi tư cách, giữ gìn thinh sắc..v.v., phải kiên trì học tập; học nghề, học chữ, học cách hiểu người từ người thân đến người sơ, được khen không kiêu, bị hủy nhục không đem dạ oán thù, thất bại nhận trách nhiệm về mình, thành công là do góp sức, công của bao người chung quanh... Tuân thủ theo kỷ luật của bản thân, của công viên của nơi mình làm việc mà vẫn giữ được tính cách của mình, giữ được sự hài hòa giữa chung và riêng. Để rồi từ cái riêng giúp chi cái chung ngày càng tốt đẹp hơn, phong phú hơn, chan hòa hơn. Cái riêng bấy giờ đã

không bị nhạt nhòa mà ngày càng sáng tỏ. Tránh được bệnh cố chấp, bệnh tự mãn; nhìn thấy, thấu suốt sự vận hành của con người, của thiên nhiên từng phút, từng giây; sống hết lòng với người, với việc mà không tất bật, khẩn trương... Hiểu mình, kính người, quân bình được nhịp sống mỗi lúc đi, mỗi nhịp bước, mỗi lúc chờ... Như người nông dân làm đất, vô phân, gieo trồng, bắt sâu, tưới nước, và thưởng thức hình ảnh hoa trái được mùa, hoặc đau khổ bởi thiên tai địch họa...

Nhận ra cái giá trị đích thực của cuộc sống, nhận chân giá trị của hạnh phúc chính là sự cho sự tặng, sự cống hiến, chứ không phải làm những toan tính, mưu mô, chiếm đoạt. Trân trọng sự sống thật vĩ đại, thật diệu kỳ nhưng cũng thật gắn ngủi mong manh của người, của vạn vật hữu hình mà ta hàng ngày thấy, nghe, sờ, đụng... Thiền định giúp con người nhận ra thế giới của cái đẹp, cái mầu nhiệm, từ một cọng cỏ, một nhánh cây, tia nắng sâu của hoàng hôn, bình minh tiếng chim hót, tiếng suối reo, lá rơi, gió thổi cũng có thể bao hàm ý nghĩa của sự miên viễn vô cùng... Sự liên hệ mật thiết giữa người với trời đất, với vũ trụ. Thiền định mang đến cho người nghệ sĩ sự hiểu biết trên cả những học hỏi đời thường, cái gọi là trí huệ, chỉ ra cho người nghệ sĩ thấy rõ, nhận rõ công năng phi thường, huyền diệu của những tác phẩm nghệ thuật chân chính đối với con người. Ở đó sự tẩy rửa, sự thanh lọc giúp cho con người ngày càng đẹp hơn, cao quý hơn, đáng yêu hơn, chỉ cách cho người nghệ sĩ nghĩ và làm thế nào nâng cao cái con người vật chất hữu hạn này thông qua tác phẩm nghệ thuật, tạo nên một đời sống bình đẳng với cái vô hạn của không gian, thời gian vẫn hiện diện tự bao đời. Tôi yêu và nhớ thoáng gió trời miên man trên thiền viện Trúc Lâm hào với tiếng kẻng báo hiệu xong buổi tọa thiền. Rời khỏi thiền đường nhưng tiếng kẻng trong tôi cứ tưởng như chưa bao giờ dứt. Mà dứt sao được khi mỗi sáng thức dậy, qua bản tin trong nước, tin thế giới, ở đâu đó trẻ con thiếu ăn, không có nước ngọt để uống. Ở đâu đó chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn, ở đâu đó tham nhũng, AIDS, ma túy... Và rất gần chúng ta, sự ngộ nhận, sự hằn thù, đẳng cấp, dân tộc, địa vị, quyền lực cá nhân... Cần biết bao sự yêu thương, lòng nhân ái, trí huệ, bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định cho mọi người mọi vật. Tâm an bình cho một thế giới an bình.

-ooOoo-

Đầu trang | Mục lục | Trang kế

Chân thành cám ơn Tỳ kheo Thiện Minh đã gửi tặng phiên bản vi tính (Bình Anson, tháng 04-2001).

[Trở về trang Thư Mục]

update: 14-04-2001

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.